

Конкурс ім. В.Чухліба:

Шкільні справи

РЕЗУЛЬТАТИ ДРУГОГО РОКУ

Наше місто молоде, а тому ми маємо пишати тим, що стоїмо біля витоків формування певних традицій, які створюють неповторну ауру кожного населеного пункту. Йдеться про традицію вшанування славних імен, пов'язаних з нашим містом, з тим доробком, який залишено нам у вічне користування.

Тривалий час відомий український письменник, лауреат Державної премії ім. Лесі Українки, член Спілки журналістів, редактор районної газети "Зоря Жовтня" Василь Чухліб жив із сім'єю у будинку по пр. Дніпровському 3. Дев'ятнадцяте листопада – день пам'яті письменника. Символічно, що саме в цей день в Українській ЗОШ № 2 підводяться підсумки конкурсу ім. В.Чухліба. Уже два роки поспіль юні конкурсанти змагаються у п'яти номінаціях, намагаючись сказати своє нове, вагоме слово у поезії, прозі, публіцистиці, працюючи у науково-дослідницькій сфері та займаючись декоративно-прикладним мистецтвом.

Засновником і головним натхненником конкурсу є родина Чухлібів: син письменника, кандидат історичних наук, директор інституту козацтва АН України Тарас Васильович Чухліб та донька письменника, аспірант Національного педагогічного університету ім. Драгоманова Тетяна Василівна Ткаченко.

До складу незалежного журі входять представники літературного об'єднання "Ластівка" ім. Г.Косинки на чолі з його головою В.П.Вергуном, який був куратором такого напрямку, як

поезія, прозу "судив" поет і мовознавець Олександр Драндар, публіцистику, журналістику – письменник Геннадій Петриченко, а декоративно-прикладний напрямок – заслужений учитель України, художник, почесний громадянин нашого міста Олександр Миколайович Корж. Науково-дослідницькі досягнення оцінював, як і належить, науковець – Т.Чухліб.

Як засвідчує Валерій Петрович Вергун, журі довелося дуже напружено працювати, щоб прийняти рішення – достойних робіт було немало.

Ось, нарешті, і святковий вечір. Сцена шкільного музичного залу прикрашена портретом письменника та зображеннями його відомих збірок, репродукції яких виконали шкільні художниці-старшокласниці.

Ведучі представляють дорогих гостей: родину Чухлібів – дочку, сина, внучку письменника п'ятикласницю Маринку Ткаченко, заступника міського голови О.С.Бичкова, шановне журі. Традиційно читалися новели та оповідання В.Чухліба, зокрема твори "із жовтого зошита" – син письменника подарував школі унікальні речі свого батька (школа мріє створити кімнату-музей митця), серед цих речей – робочий зошит з творами, написаними від руки. "Білий ведмедик", "Жито", "Білий пароплав" – твори, що найбільше сподобалися шкільним читачам та десятикласникам.

Схвалено говорив про письменника Валерій Вергун, який відзначив, що дуже рано Василь Васильович пішов у вічність, міг би ще стільки зробити для України.

Відомо, що Василь Чухліб виріс на придніпрянських просторах, але для Обухівщини зробив немало у духовному напрямку, підтримав не одного літературопочатківця, розвивав творчість молодих. А ще любив нашу Обухівщину та пісенну творчість знаменитого обухівчанина – А.Малишка. Тому на вечорі звучали Малишківі пісні у виконанні шкільних ансамблів "Жива вода", "Струмочок" та у сольному виконанні Тетяни Гідіон.

Кульмінацією вечора стало оголошення переможців другого конкурсу ім. В.Чухліба. Ними виявилися:

номінація "Поезія":

I премія – Наталія Граб, 9 кл., вірш "Старенька хата";

II премія – Анна Гусечко, 10 кл., вірш "Слово"; III премія – Катя Ломака, 3 кл., вірші "Моя земля" та "Ніщо не змінилось"; Марія Самофалова, "Мої вірші про дощ".

номінація "Проза":

I премія – Олена Ярова, 10 кл., "Світ спокою"; II премія – Яна Донцова, 6 кл., "Ліхтарик"; III премія – Ольга Лаптікова, 9 кл., "Осінній квіти".

номінація "Публіцистика":

I премія – Антоніна Притика, 10 кл.; II премія – Ірина Постолова, 10 кл.; III премія – С.Майорова, 10 кл., О.Лаптікова, 9 кл.

відзнака за індивідуальний стиль:

Марина Оберемко, 6 кл., Євгенія Гусечко, 8 кл.

номінація "Науково-дослідницька робота":

I премія – Роман Неїло, 10 кл.;

II премія – Ольга Вовчук, 10 кл.;

III премія – Ірина Соловицька, Інна Гладирь, Раїса Шоста, Володимир Поберецький – усі 10 кл.

номінація "Декоративно-прикладне мистецтво":

I премія – Юлія Біленко, 10 кл., картина "Пізні соняшники", олія;

II премія – Альона Головка, 6 кл., ілюстрації до дитячих оповідань;

III премія – Вадим Дахівник, 8 кл., кераміка; М.Гришина, М.Гуцул, 11 кл., портрет письменника.

Особлива відзнака – за художню вишивку у Юлії Петленко, 9 кл.

Організаторам свята, безумовно, дорогими стали слова Тетяни Василівни, доньки Чухліба, про те, що у всіх дітей, хто виходив на сцену, – а їх було кілька десятків, – не було байдужих очей. Побуває думка, що молодь зараз інша, ніж "тоді", та це, на щастя, не характерно для юних жителів нашого міста.

Були висловлені думки про те, щоб конкурс виходив за межі школи. Зокрема про це говорив заступник міського голови О.С.Бичков.

Сам конкурс і вся робота, що ведеться в цьому напрямку, переслідує мету: формування особистості учнів, спонукання їх до активної участі у творенні майбутнього. Хай у межах школи чи нашого маленького міста, але це той неоціненний досвід, що стане в нагоді "у великому житті" сьогоднішніх юних громадян України.

У другій школі почався новий – третій – конкурсний рік. Чекаємо на нові досягнення.

Н.В.Фелось, вчитель ЗОШ № 2

Євгенія Майорова, 9-В

Ти знаєш, що ти – людина?

Мабуть, так, відповіси, ти, але чи знаєш, що ти є особистістю? Єдиною і неповторною у цілому Всесвіті.

Хоча у кожного з нас стукає у грудях серце, а легені заповнюються киснем і в голову приходять одні й ті самі думки, але кожен пояснить їх і зробить для себе висновок індивідуально. Коли люди бачать одну троянду, кожен помічає у ній щось особливе. Один: який незвичайний пурпуровий колір, другий: як виблискуює чистим кришталем краплинка на пелюстці, а третій буде роздивлятися непосидливу мурашку, яка лізтиме по квітці і навіть не зверне уваги на все інше. Кожен бачить і помічає тільки те, що буде найближчим до його душі. Тому ти такий один на мільярд людей, не схожий на інших, як одна книга не схожа на іншу.

Ти знаєш, що ти – людина, так знай, що всі інші навколо тебе також!!! Коли ти про це забуваєш, то пересташ бути людиною. Це не означає, що треба всіх любити й з усіма брататися, просто потрібно вміти відрізняти бруд від чистоти. Хоча до кожної особистості, навіть такої, що не заслуговує на прощення, знайдеться ключ, який відімкне її душу, і ви впустите туди світло чи запалите хоча б першу іскорку сонця. Треба вміти пробачати й найгіршим ворогам своїм, може іноді це й не так легко, та справжня людина повинна зробити це хоча б раз у житті, бо не ми суди, а суди не ми і усі чимось особливі, тому що немає сірих, монотонних людей, є сірі окуляри, через які на них дивляться інші.

Тому вам моє побажання:
"БУДЬТЕ ЛЮДЬМИ"!!!

Ольга Лаптікова, 9-В

Осінній квітиці

Ніч. Холодно. Але він не злякався...

Ось ранок змінив темну, холодну ніч. Кожної хвилини оживає та прокидається все навколо, блищить від осінньої роси. Але ж він ніби і не спав! Він ніби і не змерз тієї ночі...

Він розтоплює холод серця, він підкоряє світ. Його оспівали у народних піснях, ним обсадили всі городи, всі стежки і садиби, всі кладовища, він розказав про Україну всьому світові.

Скульптори різного часу прагнули і прагнуть досконало відтворити тіло людини. І це дивовижно в них виходить, але ж не можна думати, що їхні роботи такі вже досконалі й витончені, адже все в цьому світі відносне. Цю квітку, як і все живе, створив найкращий Скульптор землі і неба – Господь.

Земля, з якої вона проросла, – Україна, а ім'я її дивно звучить у списках матінки-флори – чорнобривець.

Чорна і добра земля наш вабила варварів-загарбників звідусіль, в неї полягало багато людей. Через те ця квітка така чорноброва і печальна, така жовто-червона і радісно-журлива.

Високий, стрункий, милий і негордий чорнобривець... О, як грають на сонці золотисті твої пелюстки, даруючи мені ті відтінки: чорний, червоний, жовтий, жовто-червоний! З цих кольорів зіткнула українські радісні, привітні, осінні килими... До них і мене привела стежка, яку протоптали мої предки.

Пелюстки чорнобривця – округлі, різні-різні, але вони знайшли спільну мову, в тісному жмутику шепочуться. Пелюстки – ніжність, а простота цієї квітки – як мудра старість, як дитинна радість.

А та пісня "Чорнобривців насіяла мати"! Адже ненька бажає тільки добра своїй дитині, а чорнобривець і світиться материнською ніжністю, добротою, простотою. Ця квітка – візитка України, частка її душі.

Пісню про чорнобривців знають далеко: українська діаспора в Америці, Австралії й Канаді співає її і тепер, зі слізьми згадуючи Україну.

Ця квітка випромінює любов – і материнську, і дівочу, і дитячу, бо вона з землі нашої рідної!

Наталія Граб, 9 кл.

Старенька хата

В самоті зажурилась калина,
Вже торкнулася скронь свинина,
Похилилась старенька хатина –
Залишилась на світі одна.
За вікном не колишуться мальви,
Підкрадається тука й щемить.
Де ж поділися руки ласкаві?
Доторкніться теплом хоч на мить.
Під ногами не скрипне сходинок,
І не світитиме сонце в очах.
Вже немає віночку з барвінку,
Не сміється завзято дівча.
Де ж ви, діти мої, соколята?
Де ж ви, ластівки, доньки мої?
Похилилась старенька хата,
Наче мрії колише свої.

Яна Донцова, 5-В

Ліхтарик

Ох і задрять же хлопці Петрикові! Ще б пак! Бо має Петрусь червоного ліхтарика, ще й "суперського", як казали хлопці! Буває, Петрусик ввімкне ліхтарик і "зайчики" пускає. Кури лякаються, а сусідський пес Рябко навпаки, зловити хоче!

Та одного дня зламався ліхтарик. Нічим стало хвалитись хлопчачкові. Кури заспокоїлися, а Рябко засумував. Петрик ладен був заплакати. Та його заспокоїв дідусь:

– Зараз розберемося! Якщо ще можна – відремонтуюмо!

Довго дідусь старався розібрати ліхтарик, але не зміг нічого зробити. Вирішив піти до майстра. Майстер подивився ліхтарик і засміявся:

– Діду, ви забули батарейку купити!

І дідусь пішов у крамницю, а майстер дивився йому услід і усміхався.

Модник

"Подайте мені цукерочку

в бумажечке зельною!

Яка вона вкуснючая, да зважте пол-кіло!"

Почула я прохання це в крамниці продуктової,

коли я до бабусі завітала у село.

Й мене цей "грамотний" вітає:

"Хеллоу! Мерсі! Привіт!

Тобі я здоров'я желаю!"

Таке повік не зрозуміть мені,

і розуміть такого не бажаю!

Чому він ходить у російській клас,

ві бачить, так стало модно!

І по-чужому він вітається до нас,

аби лиш не "добридень", як завгодно.

Це так вітайся за кордоном, модник!

А в нас тут все село – народне!

Радій!

Вийшло сонечко після дощику. Все обличчя мокро-мокрісіньке. Взяло сонечко вогнистий рушничок-веселку і витерло обличчя золотаве. Ще більше сонце засіяло і освітло і бабусин город, і город тітки Ольги, і наш будинок у місті, і ліс, і поле, і гаї, всю-всю Батьківщину. А найдуже радіють сонечку діти:

– Гарно бігати по теплих калюжах!

Ірина Постолова, 10-А

Чи мають місце романтичні мрії у наш час?

Скільки душевної тривоги і радості принесе сон. Ця якість насолоди залишається у спогадах надовго. І вже не важливо, що це був сон, а не маленька реальність. Адже ти був на вершині щастя, насолоди.

На мою думку, в житті кожної людини доцільні мрії. Бо саме так ми пізнаємо у чудовий світ, де можна пізнати все. Фантазуючи, можна увявити себе де завгодно і ким завгодно, відчуття себе володарем світу або маленькою зрадливою мурашкою. І всі ці відчуття будуть неповторними, адже в глибині душі ми знаємо, що все це мрія, і рано чи пізно вона розвіється. Залишиться тільки тихе відчуття насолоди.

Мріючи, ми якимось чином настроюємо себе на добрий лад. І здається, що так наче веселіше живеться. Людям, збіднілим на уяву, важко жити у цьому світі, адже вони зовсім не отримують насолоди. Інколи реальні події роблять боляче, але якщо одразу пофантазувати й увявити, що все скоро минеться і буде добре, то всі прикраси наче розвіються. Я не наполягаю на тому, що завжди треба мріяти. Бо таким мрійникам інколи тяжко звикнути до жорстокої реальності. Але потрібно хоча б намагатися подорожувати цим світом.

Королівство мрій і фантазій – це єдине місце, де тобі завжди буде затишно і спокійно. Але не потрібно занурюватись у нього з головою, бо ще існує прекрасна реальність.

Олена Ярова, 10-А

Світ спокою

Сіро і дуже мокро. Холодно, дуже холодно, повсюди тече вода, вона капає повсюди, капає на голову, руки, плечі, обличчя. Мокро, зовсім мокро. І ніде немає місця, щоб врятуватися. Хочеться бігти, але куди? Я ніби у камері, хочеться кричати, але навіщо? Все одно ніхто не почує. Що робити? Почуваю себе зв'язаним у клітці. Втікати, треба втікати, але як, куди? Може, можна зламати стіну – і там буде інший світ, світ дитинства, світ мого неспокою. Спроба, ще одна, ще одна, марно. Руки збиті у кров. Ще спроба, в думках тільки досягнення мети, спроба, ще спроба, ще, ще, ще. Темніе в очах, тіло ніби цегла, ноги слануться... Я падаю. Ні! Не можна, я досягну мети. Ще спроба – це лагідність. Дуже тяжке дихання, важко дихати. Ще спроба. Ось мета – вона близько. Спроба, ще, перешкода ламається. Перемога.

Голос, дуже гучний, повсюди. Звідкіля він? Він усюди. Розплющую очі, дихання рівномірне, спокійне, серце б'ється, я жива... Я дома, це був сон, дивний сон, залишається тільки одне – руки, руки, збиті в кров. І мій світ, світ життя і неспокою...

Антоніна Притика, 10-А

Зробити вибір

Спокій, ти лежиш у темному місці. Ніщо не драгує око, тихо... Наче у склепі, здається, тут зупиняється час. Німа тиша і морок нависають над тобою. Серце б'ється рівно, подих вільний, жодних думок. Ніщо тебе не хвилює, а очі втулені в даль.

А що далі? Пуста реальність озивається відлунням:

– Нічого!

Ні, так не повинно бути, так не буде! Кричи! Шосли кричи, жадібно ковтаючи повітря. Так, ти живий, живий...

Людина протягом усього свого життя шукає спокій, та вічним спокоєм є лише смерть. Неспокій – це життя, адже воно зародилося з хаосу. Я не шукаю смерті, я вибираю неспокій, вибираю життя!

Головний редактор **Олексій Пермінов**
Випусковий редактор **Валерій Юрін**
Верстка **Ольга Шниція**
Група підтримки **Тетяна Гончаренко**

Регіональна інформаційна газета
"ДНІПРОВСЬКИЙ ПРОСПЕКТ"
Засновник і видавець - Українська міська рада
Свідоцтво про держреєстрацію Кі № 708
Адреса редакції: Київська обл., Обухівський р-н,
м.Українка, пл.Шевченка, 1.
e-mail: info@dni-pro.kiev.ua

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування з читачами тільки на сторінках газети. Редакція не обов'язково поділяє думку авторів статей. Відповідальність за зміст рекламних оголошень несе рекламодавець. Редакція має право на орфографічне та стилістичне виправлення текстів.

Віддруковано ПП "Янузь" Зам. №
Наклад 800 прим.